

Daniel
DERONDA

GEORGE ELIOT

George Eliot

Daniel

Deronda

SUOMENNOS, JÄLKISANAT JA SELITYKSET

ALICE MARTIN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää Suomen Kulttuurirahastoa tuesta.

FILI – Kirjallisuuden vientikeskus on tukenut teoksen kääntämistä.

**F I
L I**

Englanninkielinen alkuteos

Daniel Deronda (1876)

Lainausten suomentajat on mainittu selitysosassa.

Jälkisanat ja selitykset © Alice Martin

SUOMENNOKSEN © ALICE MARTIN JA WSOY 2019

ISBN 978-951-0-43312-6

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

I	Hemmoteltu lapsi	9
II	Virrat kohtaavat	123
III	Neidot valitsevat	227
IV	Gwendolen saa, mitä haluaa	339
V	Mordecai	443
VI	Paljastuksia	559
VII	Äiti ja poika	675
VIII	Hedelmä ja siemen	771
	<i>Daniel Derondan</i> lukemisen jälkeen	892
	Selityksiä	903

*Eniten pelkää omaa sieluasi:
siellä, kun halut sokkona ryntäävät
perässä saaliin, kuolleita talloen,
vaanii jalaton kosto kiehtovana
kuin huokaus täynnä hidasta kuolemaa
ja saadun ilon joukkoon kauneimpaankin
hengittää ruton kuolonkalvautta.*

I

Hemmoteltu lapsi

1. luku

Ihmiset eivät osaa tehdä mitään kuvittelematta, että kaikki alkaa jostakin. Jopa tarkka mittamies Tiede joutuu aloittamaan kuvitellusta alkupisteestä ja valitsemaan taivaankappaleiden lakkaamattomasta kulusta tietyn kohdan, jossa hänen tähtiaikaa käyvä kellonsa on osoittavinaan nollaa. Hänen suurpiirteisempi isoäitinsä Runous taas aloittaa keskeltä, sanotaan; mutta ei isoäidin toiminta tarkemmin ajatellen erityisesti poikkea Tieteestä, katsoohan Tiedekin sekä eteen- että taaksepäin, jakaa yksikkönsä miljardeihin osiin ja kellonviisari nollassa lähtee tosiasiaassa liikkeelle *in medias res*. Vaikka kuinka katselisimme taaksepäin, emme pääse todelliseen alkuun asti; ja sijoittuisipa esipuheemme taivaaseen tai maan päälle, siihen mahtuisi vain murto-osa kaikesta siitä edeltävästä totuudesta, josta tarina lähtee liikkeelle.¹

OLIKO NAINEN KAUNIS, vai eikö ollut kaunis? Ja mikä mah-
toi olla se salaisuus, joka teki hänen katseestaan niin vahvan
ja eläväisen? Kumpi noissa silmänluonneissa oli vallitsevana,
hyvä vaiko paha henki? Luultavasti paha – miksi vaikutelma muu-
ten olisi ollut rauhaton eikä kauttaaltaan viehättävä? Miksi halu kat-
soa uudestaan tuntui pakottavalta vaatimukselta eikä kaipuulta, johon
koko olemus mielellään myöntyy?

Nuori nainen, joka herätti nämä kysymykset Daniel Derondan mie-
lessä, oli parhaillaan keskittynyt uhkapeliin; ei eteläisen taivaan alla,
heitellen muutamaa kuparilanttia muurinrauniota vasten vain ryysyt
jäsentensä suojana, vaan yhdessä niistä loisteliaista huvipaikoista, joita
aikakausiensa mittaan karttunut valistus on tuon lajin harrastajille val-
mistanut annostellen raskaalla kädellä kultakipsiä, tummia värisävyjä

ja palleroista alastomuutta, raskasta sekin, ja luoden kammion, jossa ihmisten – enimmäkseen kaikkein hienoimpien ihmisten – hengitys tiivistyy niin sakeaksi, ettei missään muualla pääse vetämään sellaista sisään, ainakaan jos kuuluu vähemmän hienoihin ihmisiin.

Kello oli lähes neljä syyskuisena iltapäivänä, joten huoneilma oli ehtinyt saostua näkyväksi usvaksi. Syvää hiljaisuutta rikkoi vain ajoittainen vaimea ratina, vaimea kilahdus, pehmeä pyyhkäisy ja toisinaan latteaa ranskankielinen lausahdus, jollaisen voisi kuvitella lähtevän nerokkaasti rakennetusta automaattista. Huoneen kummankin pitkän pöydän ympärille oli kerääntynyt ihmisiä, ja jokainen heistä, yhtä lukuun ottamatta, oli kääntänyt kasvonsa ja koko huomionsa tiiviisti pöytään päin. Ainoa poikkeus oli apea pikkupoika, joka polvien ja pohkeitten osalta oli luontaisessa orvaskesipuvussaan, mutta muuten koristeellisessa naamiaisasussa. Hän yksin katseli herkeämättä ovelle päin silmissään kiertelevää näytöstä mainostamaan pyntätyn pikkulapsen tyhjä katse ja pysytteli visusti kiinni rulettipöydän antimisiin syventyneessä rouvassa.

Pöydän ympärillä oli koolla viisi–kuusikymmentä henkeä useassa kehässä, ja takimmaisiin saatiin toisinaan myös lisäystä tulokkaista, joiden aikomuksena oli vain katsella; tuon tuosta nähtiin kuitenkin jonkun heistä, useimmiten naisen, asettavan tirskahtellen pöydälle viisifrangisen vain saadakseen omaa kokemusta siitä, miltä pelihimo oikeasti tuntui. Niiden joukossa, jotka nauttivat huvinsa väkevämässä muodossa ja olivat uppoutuneet peliin tosissaan, näkyi monia toisistaan poikkeavia eurooppalaisia tyyppejä: oli liiviläistä ja espanjalaista, kreikkalais-italialaista ja monenkirjavaa saksalaista, englantilaista aristokraattia ja englantilaista plebeijii. Täällä tunnustettiin hädäkähdyttävällä tavalla ihmisten yhdenvertaisuus. Englantilaisen kreivittären jalokivin koristellut valkeat sormet miltei hipaisivat luisevaa keltaista rapumaista kättä, joka työntyi hihastaan kouraisemaan pinon kolikoita – kättä, jonka kanssa selvästi yhteen kuuluva laiha kantikas naamataulu, syvälle painuneet silmät, pörheät kulmakarvat ja kehnosti kammatut harvat hapsset toivat mieleen vain lievän muodonmuutoksen läpikäyneen korppikotkan. Ja missä muualla hänen ylhäisyytensä olisi suvainnut istua noin lähellä tuota kaitahuulista, varhain ikään-tyntyyttä naishahmoa, joka lyhyen kukintansa jälkeen oli yhtä kuiva

kuin tekokukkansa, piti tiukasti kiinni kauhtuneesta samettipussukastaan ja välillä imeskeli puikkoa, jolla pisteli numerokorttiinsa reikiä? Aivan lähellä kaunista kreivitärtä istui myös kunniallinen lontoolainen liikemies, vaalea ja silkokätinen, sileät hiukset tarkasti jakauksella niin edestä kuin takaa, jatkuvasti mielessään ylemmälle ja alemmalle aatelille osoittamansa mainoskirjeet, joiden vastaanottajien hienostunut suosio salli hänen viettää lomansa muodikkaasti ja jossain määrin myös näiden henkilöiden hienostuneessa seurassa. Häntä ei vaivannut uhkapelurin intohimo, joka vie nälänkin; tuo täysin vatsoin vapaa-aikaa viettävä mies vain oli sitä mieltä, että silloin, kun hän ei käärinyt voittoja liiketoimistaan ja pannut niitä näyttävästi menemään, hauskinta oli kääriä voittoja pelistä ja panna niitä menemään vieläkin näyttävämmin – hänestä tuntui, ettei Sallimus ollut koskaan paheksunut hänen huvitteluaan, ja hän piti päänsä kylmänä, jotta malttaisi lopettaa, jos suuret suloiset voitot ja toisten häviön katseleminen vaihtuisivatkin suuriin katkeriin häviöihin ja toisten voittojen katseluun. Sillä uhkapeli oli paheellista vain, jos siinä hävisi rahaa. Olkoonkin, että hänen hahmossaan oli jotakin kauppiasmaista, huvituksissaan hänen silti kelpasi asettua kaikkein vanhimpiakin arvonimiä kantavien rinnalle. Nyt hänen tuolinsa lähellä seisova komea, tyyni ja veistoksellinen italialainen kurottautui hänen ylitseen ja asetti pöytään ensimmäisen pinon napoleoneja saatuaan hetkeä aikaisemmin uuden rahapussin lähetiltä, jolla oli käherrettyt viikset. Pino siirtyi alta puolen minuutin vanhalle peruukkipäiselle naiselle, jolla oli nipistävät nenälasit. Näkyi heikko välkähdys, mummon huulilla kävi pieni mumiseva hymy, mutta veistoksellinen italialainen pysyi eleettömänä ja – varmaan luottaen erehtymättömään järjestelmään, jonka ansiosta hänellä oli onnettaresta tukeva niskaote – kokosi välittömästi uuden pinon. Samoin teki nälkiintyneen kavaljeerin tai uupuneen elostelijan oloinen mies, joka tarkasteli elämää monokkelin läpi ja pyysi vaihtorahojaan aina käsi vapisten. Hänen vihaisen horjuvaa, tempoilevaa peliään taisi kuitenkin innoittaa unessa nähty valkea varis tai uskomus, että kuukauden kahdeksas on onnenpäivä, pikemmin kuin mikään tiukan täsmällinen järjestelmä.

Mutta vaikka pelaajat eivät muistuttaneet toisiaan lainkaan, heitä yhdisti jokaisen kasvoilta naamion lailla paistava kielteisyys, ikään kuin

he olisivat kaikki syöneet jotakin juurta, joka oli pakottanut itse kunkin aivot joksikin aikaa samaan kapeaan yksitoikkoisen toiminnan uraan.

Derondan ensimmäinen ajatus, kun hän katseli tuota puuduttavaa keskittymistä kaasunhajun myrkyttämässä huoneilmassa, oli että espanjalaisten paimenpoikien uhkapeli oli näyttänyt kadehdittavammalta; sikäli Rousseau² saattoi olla oikeassa väittäessään, että taide ja tiede olivat tehneet ihmiskunnalle karhunpalveluksen. Mutta siinä samassa hetkeen tuli draaman tuntua. Deronda havahtui tarkastelemaan nuorta naista, johon hänen katseensa oli kierroksellaan viimeksi pysähtynyt ja joka seisoi melko lähellä, sivuttaen häneen. Nainen oli kumartunut sanomaan jotain englanniksi keski-ikäiselle rouvalle, joka istui pelaamassa hänen vieressään, mutta kohta hän palasi omaan peliinsä ja suoristaessaan siron hahmonsa täyteen pituuteensa näytti kasvot, joita saattaisi katsoa ihailemattakin, mutta tuskin välinpitämättömästi sivuuttaa.

Naisen herättämä sisäinen väittely toi Derondan silmiin yhä tutkivamman ilmeen ja sammutti vähitellen niistä kaiken hehkun, jossa sekavien, määrittelemättömien tuntemusten olisi voinut nähdä taipuvan ihailuksi. Hetken hänen silmänsä seurasivat vartalon, käsivarsien ja käten liikkeitä, kun tämä ongelmallinen hengetär kurkotti päättäväisen näköisenä sijoittamaan panoksensa, sitten ne palasivat kasvoihin, jotka nyt suuntautuivat peliin katsojien häiritsemättä. Hengetär oli voittoisa; ja samalla kun hänen suipot sormensa hienoissa vaaleanharmaissa hansikkaissaan suoristivat häntä kohti työnnettyä kolikkopinoa ennen kuin siirsivät sen takaisin voittoruutuun, hän silmäili ympäristöään niin korostetun kylmästi ja ilmeettömästi, että katseesta näkyi vilaukselta, miten luonto, jota me sanomme taiteeksi, yritti salata sisäistä voitonriemuaan.

Silmäilykierroksellaan nainen sattui katsomaan suoraan Derondaan, ja sen sijaan, että olisi saman tien kääntänyt katseensa pois, kuten olisi halunnut, hän tajusi harmikseen silmiensä jääneen tuon toisen katseen vangiksi – kuinka pitkäksi aikaa? Häneen iski tunne, että häntä arvioitiin ja katsottiin ylhäältäpäin, että mies oli laadultaan jotain muuta kuin tšekäläinen ihmiskuona, katsoi kuuluvansa toiseen ilmanalaan, hänen piirinsä ulko- ja yläpuolelle, ja tarkasteli häntä alemman ryhmän edustajana; ja hänessä heräsi kirvelevä kauna ja vastarinta, joka sai hetken

tuntumaan pitkältä. Se ei tuonut hänen poskilleen väriä, mutta vei värin hänen huuliltaan. Hän hillitsi itsensä sisäisen uhman voimin, ja osoittamatta tunnettaan muuten kuin huulten kalpeudella hän kääntyi taas pelin puoleen. Mutta Derondan katse tuntui vaikuttaneen häneen kuin paha silmä. Hänen pelipanoksensa oli mennyttä. Ei väliksi: hänhän oli voittanut yhtä mittaa siitä saakka, kun aloitti ruletin käsissään vain muutama napoleon, ja oli kerryttänyt huomattavan vararahaston. Hän oli alkanut uskoa onneensa, muutkin olivat alkaneet uskoa siihen, ja hän näki jo sielunsa silmin perässään kokonaisen saattueen, joka palvoisi häntä onnen jumalattarena ja seuraisi hänen pelaamistaan kuin saadakseensa osuvia ennusmerkkejä. Sellaista kuului tapahtuneen miespuolisille uhkapelureille; miksi ei nainen pääsisi samankaltaiseen arvoasemaan? Hänen ystävänsä ja esiliinansa, joka alun perin ei olisi suonut hänen ryhtyvän pelaamaan, alkoi osoittaa hyväksynnän merkkejä ja esitti ainoastaan järkevän neuvon, että olisi hyvä lopettaa oikealla hetkellä ja viedä rahaa kotiin Englantiin – neuvon, johon Gwendolen oli vastannut, että häntä kiinnosti pelin jännitys, eivät voitot. Tältä pohjalta juuri meneillään olevan hetken olisi pitänyt olla hänen innokkaan uhkapelielämyksensä huipentuma. Mutta kun hänen seuraavakin panoksensa pyyhkäistiin pois, hän tunsu silmäntaustojaan polttellevan, ja varmuus – katsomattakin –, että mies tarkkaili häntä yhä, alkoi muistuttaa painetta, joka tuntui jo kiduttavalta. Siinä oli hänelle entistä suurempi syy pysyä lujana ja jatkaa pelaamista, ikään kuin voitto ja häviö olisivat hänelle yksi ja sama. Ystävätär kosketti häntä kyynärpäästä ja ehdotti, että lähdettäisiin pöydästä. Gwendolen vastasi panemalla kymmenen louista samaan kohtaan kuin äsken; hänen uhmansa oli siinä pisteessä, jossa mieli hukkaa näköpiiristä kaikki muut tavoitteet paitsi raivoisan vastustushalun, antautuu sen lapselliselle tyhmyydelle ja alkaa uhmata onneakin. Koska näyttävä voittokierre oli lopussa, seuraavaksi parasta oli näyttävä häviö. Hän piti lihaksensa kurissa, eivätkä hänen huulensa tai kätensä värähtäneetkään. Joka kerta kun hänen panoksensa pyyhkäistiin pois, hän tuplasi. Nyt häntä tarkkaili jo moni, mutta ainoa katse, josta hän oli tietoinen, oli Derondan, ja vaikkei hän kertaakaan katsonut mieheen päin, hän oli varma, ettei tämä ollut siirtynyt pois. Tällainen näytelmä etenee loppunäytökseensä varsin nopeasti; kehittelyvaiheesta katastrofiin päästään usein ilman sen karkeampaa

mittaria kuin sekuntiviisari. »Faites votre jeu, mesdames et messieurs»,³ lausui kohtalo automaattiaanellään, joka kuului croupierin viiksien ja korkean irtokauluksen välistä, ja Gwendolenin käsi kurkotti panemaan pöytään viimeisen surkean napoleonläjän. »Le jeu ne va plus»,⁴ sanoi kohtalo. Ja viittä sekuntia myöhemmin Gwendolen kääntyi pöydästä pois, mutta kääntyi päättäväisesti katsomaan Derondaan. Miehen silmissä oli ironinen hymy heidän katseittensa kohdatessa, mutta tämän huomio oli sentään pysynyt hänessä, ei sivuuttanut häntä kuin yhtä hyönteisparvesta vailla yksilöllisiä piirteitä. Sitä paitsi – ylimielisyys ja ironisuus sikseen – jo oli kumma, jos mies ei yhtään ihailut hänen rohkeuttaan ja ulkomuotoaan, tuollainen komea, nuori, hienostuneen näköinen mies – ei niitä hölmöjä, tyylittömiä filistealaisjuntteja,⁵ jotka ohi mennessään tunsivat velvollisuudekseen myrkyttää pelipöydän ilmapiiriä paheksuvilla silmäyksillään. Jos uskomme ansaitsevamme ihailua, yksi kielteinen kokemus ei tuota uskoa juuri horjuta; pikemminkin on niin, että kun joku Turhuuden suuren suvun jäsen, mies- tai naispuolinen, huomaa esityksensä saaneen kylmän vastaanoton, hän helposti ajattelee, että harhautuneen toisinajattelijan käännättämiseksi tarvitaan vain pieni lisäannos. Gwendolen oli tottunut pitämään itsestään selvänä, että hän tiesi, mikä oli ihailemisen arvoista, ja että häntä itseään ihailtiin. Tämä perusajatus oli nyt saanut ilkeän kolauksen ja horjui hiukan, mutta nurin se ei aivan helposti mennyt.

Illalla samassa salissa oli vielä tukahduttavampi lämmitys, kaasuvvalo loisti, ja kilvan sen kanssa loistivat naisten puvut heidän lipuessaan laahuksineen edestakaisin tai istuessaan ottomaaneilla.

Merenvihreään asuun ja hopeakoruihin sonnustautunut nereidi, jonka vihreää hattua ja vaaleanruskeita hiuksia korosti taaksepäin kaartuva kalpean merenvihreä, hopeaan istutettu sulka, oli Gwendolen Harleth. Hän liikkui vanhemman naisen siipien suojassa tai pikemminkin liiteli tämän olkapään tuntumassa, saman rouvan, joka oli istunut hänen vieressään rulettipöydässä. Heidän seurassaan oli herrasmies, jolla oli valkeat viikset ja lyhyeksi leikattu tukka; hän oli jykeväotsainen, jäykkä ja saksalainen. He käyskentelivät tai seisoivat välillä juttelmassa tuttavien kanssa, ja Gwendolen oli monen istuskelevan ryhmän tarkkailun kohteena.

»Simpsakka tyttö tuo neiti Harleth, erilainen kuin muut.»

»Niinpä niin, ja hän on laittautunut jonkinlaiseksi käärmeeksi nyt, pelkkää vihreää ja hopeaa, ja kääntelee kaulaansakin tavallista enemmän.»

»No, hänen täytyy aina olla tekemässä jotain ihmeellistä. Taitaa olla sellainen tyttö. Sanokaapa, herra Vandernoodt, onko hän teistä sievä?»

»Kyllä vain. Hänen takiaan mies voisi mennä vaikka hirteen – hullu mies, siis.»

»Eli teitä miellyttää *nez retroussé*⁶ ja pitkulaiset kaidat silmät?»

»Kun koko *ensemble* on tuollainen, kyllä.»

»Ai *ensemble du serpent*?⁷

»Voi sen niinkin sanoa. Nainen lankesi käärmeen houkutukseen, miksei mies?»

»On hän kyllä viehkeä. Mutta väriä hänen poskistaan puuttuu, hän on kaunis, mutta kalvakka kuin mikäkin Lamia.»⁸

»Päinvastoin, minusta hipiä on hänen parhaita puoliaan. Tuollainen lämmin kalpeus näyttää kaikin puolin terveeltä. Ja siro, vähän pysty nenä on aivan viehättävä. Ja sitten hänen suunsa – somempaa suuta ei ole nähty, huulet kaartuvat hienosti taaksepäin, mitäs sanotte, Mackworth?»

»Niinkö teistä? Minä en siedä tuon mallista suuta. Se näyttää omahyväiseltä, kuin tietäisi oman kauneutensa – suupielten kaaret ovat kuin jähmettyneet. Minusta suun pitää väreillä.»

»Minusta hän on vastenmielinen», sanoi eräs leskirouva. »Ihme, että tuollaiset epämiellyttävät tytöt ovat niin suosittuja. Keitä nämä Lange-nit oikein ovat? Tunteeko heitä kukaan?»

»He ovat ihan *comme il faut*. Olen useaan kertaan ollut heidän kanssaan päivällisellä *Russiessa*. Paronitar on englantilainen. Neiti Harleth sanoo häntä serkuksi. Tyttö itse on kaikin puolin hyvin kasvatettu ja niin etevä kuin olla ja voi.»

»Jopa jotakin! Entä paroni?»

»Oikein kelvollinen sisustustaulu.»

»Paronitar istuu kaiket päivät rulettipöydässä», sanoi Mackworth. »Hän se varmaan on tytönkin opettanut pelaamaan.»

»Jaa, eukko pelaa kyllä varsin hillitysti, panee likoon kymmenfrangisen tuolloin toisen tällöin. Tyttö on uhkarohkeampi. Mutta kysymys on vain oikusta.»

»Kuulemma hän on tänään hävinnyt kaiken, mitä oli voittanut. Ovatko he rikkaita? Kuka tietäisi?»

»Niinpä, kuka tietäisi? Kuka sen tietää kenestäkään?» sanoi herra Vandernoodt ja siirtyi pois liittyäkseen Langenien seuraan.

Huomautus, että Gwendolen tuona iltana käänteli kaulaansa tavalista enemmän, piti paikkansa. Mutta ei hänen tarkoituksensa ollut täydentää käärmemäistä vaikutelmaa, vaan tähyillä Derondaa voidakseen kysyä joltakulta, kuka oli tämä muukalainen, jonka mittailva katse oli jäänyt häntä kirvelemään. Lopulta hänen tilaisuutensa tuli.

»Herra Vandernoodt, tähän tunnette kaikki», sanoi Gwendolen, ei liian innokkaasti vaan pikemminkin sävyttäen kirkasta sopraanoaan pienellä raukeudella, kuten hänellä joskus oli tapana. »Kuka on tuo tuolla ovella?»

»Ovella on puolen tusinaa miestä. Tarkoitatteko tuota ikäloppua adonista, jolla on Yrjö neljännen ajan peruukki?»

»Ei ei, vaan tummatukkaista nuorta miestä oikealla, tuota, jolla on kaamea ilme.»

»Kaamea, niinkö teistä? Minusta hän on poikkeuksellisen komea kaveri.»

»Mutta kuka hän on?»

»Hän tuli tänne hotelliin hiljattain sir Hugo Mallingerin seurassa.»

»Sir Hugo Mallingerin?»

»Niin. Tunnetteko hänet?»

»En.» (Gwendolen punastui hiukan.) »Hänellä on talo meillä päin, mutta ei hän koskaan käy siellä. Mikä olikaan tuon herran nimi tuolla ovella?»

»Deronda – herra Deronda.»

»Miten hauska nimi! Onko hän englantilainen?»

»On. Hänen kerrotaan olevan baronetille varsin läheistä sukua. Hän siis kiinnostaa teitä?»

»Kiinnostaa. Hän ei taida olla sellainen kuin nuoret miehet yleensä.»

»Ettekä te ihaile nuoria miehiä yleensä?»

»En tippaakaan. Tiedän aina etukäteen, mitä he sanovat. Tästä herra Derondasta en osaa ollenkaan arvata, mitä hän sanoisi. Mitä hän siis sanoo?»

»Ei juuri mitään. Eilisiltana istuin hyvinkin tunnin samassa seurassa terassilla, eikä hän pukahtanutkaan – eikä edes polttanut. Näytti ikävystyneeltä.»

»Jo toinen syy, miksi haluaisin tutustua häneen. Minä olen aina ikävystynyt.»

»Hänestä olisi varmaan ilo tulla esitellyksi teille. Panenko toimeksi? Paronitar, annatteko luvan?»

»Miksikäs ei? Kun hän kerran on sukua sir Hugo Mallingerille. Vai olet sinä, Gwendolen, aina ikävystynyt, siinäpä uusi rooli», jatkoi madame von Langen, kun herra Vandernoodt oli lähtenyt. »Tähän asti olet tuntunut olevan aamusta iltaan innoissasi milloin mistäkin.»

»Se johtuu juuri siitä, että olen niin kuolettavan ikävystynyt. Jos en voi enää pelata, minun ei auta kuin murtaa käsivarsi tai solisluu. Jotakin täytyy saada tapahtumaan – ellette sitten päätä matkustaa Sveitsiin ja viedä minua Matterhornille.»

»Ehkä sen herra Derondan tuttavuus kelpaa Matterhornin sijasta.»

»Ehkä.»

Mutta Gwendolen ei sillä kertaa päässyt tutustumaan Derondaan. Herra Vandernoodtin ei onnistunut illan mittaan tuoda häntä esiteltäväksi, ja kun Gwendolen meni omaan huoneeseensa, siellä odotti kirje, jossa hänen käskettiin palata kotiin.

DANIEL DERONDA

SUURROMAANI ITSENSÄ ETSIMISESTÄ

»Eniten pelkää omaa sieluasi.»

ITSEVARMUUTTA UHKUVA Gwendolen Harleth istuu ruletti-pöydän ääressä ja tuntee niskassaan epätavallisen nuorenmiehen katseen. Ihailuun tottunutta seurapiirikaunotarta harmittaa vieraan silmistä kuvastuva paheksunta, eikä hän voi aavistaa, että tämä kohtaaminen on muuttava hänen elämänsä.

Vieras mies on Daniel Deronda, joka on kasvanut englantilaisen aristokraatin holhokkina yltäkylläisyydessä mutta epätietoisena syntyperästään. Vaikka lahjakkaalla ja lämminsydämisellä Derondalla on kyky ja halu auttaa muita, hän kaipaa elämäänsä laajempaa päämäärää. Kaikki muuttuu, kun kuvaan astuu nuori juutalaisnainen Mirah ja tämän veli Ezra.

WSOY juhlistaa George Eliotin 200-vuotissyntymäpäivää vuonna 2019 julkaisemalla ennen suomentamattoman mestariteoksen *Daniel Deronda*, joka kuvaa viktoriaanista yhteiskuntaa ja henkilöitään ironisesti, mutta lämpimästi. Ilmestyessään valtavan suosion saanut romaani haastaa myös nykylukijan pohtimaan juutalaisten asemaa ja ajattelua. Suomentaja Alice Martin tavoittaa erinomaisesti George Eliotin sävykkään ja huumorintäyteisen kerronnan.

		
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-43312-6